

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3586/2019
09.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Марко Благоћић, адвокат из ..., против тужених Републике Србије, Министарство здравља, коју заступа Државно правобранилаштво и Дома здравља Драгаш, општина Драгаш, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1629/18 од 08.02.2019. године, у седници одржаној 09.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1629/18 од 08.02.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1629/18 од 08.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2578/16 од 29.01.2018. године, ставом првим изреке одбијен је приговор месне ненадлежности Првог основног суда у Београду за поступање у овом поступку. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезу тужени да тужиоцу солидарно исплате укупно 373.114,45 динара на име накнаде мање исплаћене зараде за период од 01.06.2013. године до 31.12.2015. године у месечним износима и са законском затезном каматом ближе одређеним у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженој Републици Србији, Министарство здравља накнади трошкове поступка од 33.000,00 динара. Ставом четвртим изреке одбијен је захтев туженог Дома здравља Драгаш за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1629/18 од 08.02.2019. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом, је исплата тужиоцу на име накнаде мање исплаћене зараде. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужилац указује на постојање другачијих одлука што нужно не значи и другачији правни став, пошто правилна примена материјалног права зависи од чињеничног стања утврђеног у сваком појединачном случају.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате мање исплаћене зараде поднета је 29.06.2016. године ради исплате 868.000,00 динара. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 373.114,45 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља износ испод 40.000 евра

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић